

Ο άγιος Σιλουανός αισθάνθηκε την ταπείνωση του Χριστού.

Άγιος Σωφρόνιος του Έσσεξ.

Ταπείνωση.

Αρχίζουμε κάθε θεία Λειτουργία με μια σκέψη, η οποία αγκαλιάζει ολόκληρο τον κόσμο: «Υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας των αγίων του Θεού Εκκλησιών και της των πάντων ενώσεως, του Κυρίου δεηθώμεν». Έτσι ακριβώς αρχίζουμε κάθε μία από τις Ακολουθίες μας. Αλλά παρατήρησα στον εαυτό μου και κατά κάποιο τρόπο και στους αδελφούς – χωρίς να τους επιτηρώ, αλλ’ απλώς συνομιλώντας μαζί τους – και έχω πεισθεί εκατοντάδες φορές ότι όντας εξοικειωμένοι μ’ αυτούς τους λόγους, δεν σκεπτόμαστε καθόλου το περιεχόμενό τους, το οντολογικό περιεχόμενο της αιτήσεως αυτής «Υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας των αγίων του Θεού Εκκλησιών και της των πάντων ενώσεως». Για ποια ένωση πρόκειται; Για την ενότητα της εν Χριστώ αγάπης.

Οφείλουμε να φέρουμε μέσα μας αυτή τη συνείδηση και να αρχίζουμε τις Ακολουθίες μας όντας προσεκτικοί σε τέτοιους λόγους της λειτουργικής μας προσευχής...

Είπαμε πολλές φορές ότι ο άνθρωπος πρέπει να συνηθίσει βαθμηδόν να προσεύχεται για ολόκληρο τον κόσμο. Είναι αυτό ακριβώς που κάνει η λειτουργική, η εκκλησιαστική προσευχή.

Έτσι έχοντας συνείδηση ότι η γλώσσα μας είναι όργανο του παρόντος κόσμου, αντιλαμβανόμαστε ότι είναι ανάρμοστο να ομιλεί κανείς για τον Θεό. Αλλ' όμως δεν έχει άλλη επιλογή. Ωστόσο η συνείδηση του προσώπου, της υποστάσεως, είναι παρ' όλα αυτά το πρόβλημα της ζωής μας εξ αρχής.

Η ζωή του Σιλουανού δεν είναι, το επαναλαμβάνω, υπόδειγμα προς μίμηση σε όλους. Αμέσως από τις πρώτες ημέρες της μοναχικής του ασκήσεως του δόθηκε να αισθανθεί τη θεία και άκτιστη ταπείνωση.

Όταν ο Σιλουανός αισθάνθηκε την ταπείνωση του Χριστού, του ήταν αδύνατο να την περιγράψει. Γνωρίζετε ότι, για πολλούς το έσχατο στάδιο της μοναχικής ζωής συνίσταται στο να ταπεινωθεί κανείς και να θεωρεί τον εαυτό του χειρότερο απ' όλη την κτίση. Αλλά εκείνο περί του οποίου ομιλεί ο Σιλουανός προχωρεί πιο μακριά απ' αυτό. Ομιλεί για την ταπείνωση του Χριστού, τέτοια που είναι στην πραγματικότητα: μια θεία κατάσταση. Όντως είναι μια ιδιότητα της θείας αγάπης.

Συγχωρείστε με που περιστρέφομαι πάντοτε γύρω από το ίδιο θέμα. Αλλά ακόμη και σε μένα μου δόθηκε να δω ότι πράγματι δεν μπορεί κανείς να την εκφράσει (την ταπείνωση) στη γλώσσα μας.

Ο νόμος διδάσκει ότι δεν μπορεί κανείς να κριθεί ως εγκληματίας, εκτός εάν διέπραξε αυτή ή την άλλη παράβαση. Αλλά, εάν η παράβαση διεπράχθη από κάποιον άλλον, τότε: «Δεν είμαι υπεύθυνος εγώ». Αυτό δεν είναι τελείως δίκαιο.

Γιατί ομιλώ έτσι; Διότι ο Κύριος απευθύνεται συνεχώς σε μας, σαν να είμαστε ήδη τέλειοι εν Αυτώ. Μετανοούμε και ζητούμε συγχώρηση εκφράζοντάς την συχνά με δουλικές κινήσεις, κάνοντας μετάνοιες και αγγίζοντας το μέτωπό μας στο έδαφος, στη γη. Μετανοούμε για τον κόσμο. Συνεπώς ο Κύριος ομιλεί σε μας ως προς υπεύθυνους για όλα. Εάν η ζωή μου στον κόσμο αυτό είναι όμοια με εκείνη που έζησε ο προπάτοράς μας Αδάμ, τότε η ενότητά μου με τον Αδάμ είναι τελείως κατανοητή και φυσική.

Ας επανέλθουμε στην περίπτωση ή ακριβέστερα στο γεγονός που λέγεται «Σιλουανός». Φανταστείτε ότι σε μια στιγμή ακούει την προσευχή κάποιου που ζει στην Αμερική, στο Άγιον Όρος ή και σε κάποιο άλλο κατοικημένο μέρος του κόσμου.

Πώς ενεργεί; Δεν το καταλαβαίνουμε. Αλλά διαπιστώνουμε ότι μας γνωρίζει. Πολλά πρόσωπα, που του απευθύνουν προσευχές, μας γράφουν και μας λένουν για την ικανότητά του να προλαμβάνει, τρόπον τινά τις αιτήσεις τους. Δεν τις προλαμβάνει, αλλά τις προβλέπει. Και αυτό πολύ-πολύ γρήγορα.

Αυτή είναι η εντύπωση που είχε ένας μοναχός, για τον οποίο μου έχουν μιλήσει. Είχε λάβει το όνομα του Σιλουανού. Και επειδή αυτό ήταν κάτι καινούργιο, διερωτήθηκε: «Καλά, αλλά πώς μπορώ να γνωρίζω αν ο Σιλουανός ακούει την προσευχή μου;» Την ίδια στιγμή κάποιος άλλος μοναχός τον πλησιάζει και του λέει: «Ξέρεις, έχω ένα μικρό τμήμα των λειψάνων του Σιλουανού. Τα λείψανα αυτά αναδίδουν μία θαυμαστή ευωδία».

Η στιγμιαία αυτή απάντηση στον λογισμό του μοναχού αποτελεί ένα σημαντικό γεγονός. Γνωρίζουμε και άλλες παρόμοιες περιπτώσεις και άλλα φαινόμενα αυτού του είδους, αλλά δεν είναι συχνά. Όμως ας πάρουμε μια περίπτωση, όπως αυτή εδώ. Πώς να την κατανοήσει κανείς; Αυτός ο ίδιος ο Σιλουανός λέει ότι όλοι οι ουρανοί βλέπουν ό,τι συμβαίνει στη γη. Εάν το συνειδητοποιήσουμε αυτό, η διαγωγή μας θα είναι διαφορετική.

Από το περιοδικό “Ο ΟΣΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ”, Έκδ. Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, τ. 18 (1993), άρθρο: «Πρόσεχε ουρανέ και λαλήσω, γη ενωτίζου φωνής μετανοούσης Θεώ», σελ. 13 (αποσπάσματα).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>